

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ - Ματθ.10, 32-33,37-38 &19, 27-30 (11/6/2017)

Ο δρόμος προς την Αγιότητα

Κατά την σημερινή τελευταία Κυριακή του Πεντηκοσταρίου, αγαπητοί μου αδελφοί, η Αγία μας Εκκλησία τιμά την σύναξη Πάντων των Αγίων, Πατέρων, Μαρτύρων, Οσίων, Ομολογητών, «*Εγκρατευτών και παντός Πνεύματος Δικαίου εν πίστει τετελειωμένου*»¹. Προβάλλει δε τις αγιασμένες μορφές τους ως διαχρονικά πρότυπα ζωής και υποδείγματα κατά Χριστόν βίου και διαγωγής. Καταγράφει αυτή τη ζωή και την διασώζει μέσα στα ιερά Συναξάρια, τα οποία, για τον λόγο αυτό, δικαίως θεωρούνται «Ευαγγέλια», μετά το Ευαγγέλιο.

Υπάρχει στην εποχή μας διαμορφωμένη η εντύπωση, ακόμα και μεταξύ Χριστιανών, ότι η αγιότητα είναι μία μη προσεγγίσιμη, ουτοπική κατάσταση, που ανήκει στο παρελθόν. Οι Άγιοι αντιμετωπίζονται ως υπερφυσικά όντα, που ανήκουν, προφανώς, σε μια ειδική κατηγορία ανθρώπων του χθες, προορισμένων για την αγιότητα. Ως εκ τούτου, η προοπτική της αγιότητας, με την λογική αυτή, είναι μια κατάσταση ανέφικτη. Η αντίληψη, όμως, αυτή είναι πέρα για πέρα λανθασμένη και ξένη προς τον Ευαγγελικό και Χριστοκεντρικό τρόπο ζωής. Ο ίδιος ο Κύριος ζήτησε από τους ανθρώπους να αγωνιζόμαστε για την κατάκτηση της αγιότητας. *Άγιοι γένεσθε ότι εγώ άγιός ειμι*², γεγονός που αποδεικνύει ότι αυτή είναι έννοια απτή και πραγματοποιήσιμη. Είναι μια δυναμική κατάσταση που δεν επιτυγχάνεται άπαξ, αλλά εξελίσσεται και διαμορφώνεται καθ' όλη τη διάρκεια του ανθρώπινου βίου.

Στη σημερινή, μάλιστα, Ευαγγελική περικοπή ο Κύριος αποκαλύπτει δύο ασφαλείς δρόμους προς την Αγιότητα. Ο πρώτος είναι η ομολογία της πίστεως. *Πάς ουν όστις ομολογήσει εν εμοί έμπροσθεν των ανθρώπων, ομολογήσω καγώ εν αυτώ έμπροσθεν του πατρός μου του εν ουρανοίς...*³. Και ομιλούμε, ασφαλώς, για την πίστη εκείνη που δεν περιορίζεται από όρους και προϋποθέσεις, αλλά ξεπερνά τη λογική και παρέχει την δυνατότητα της αληθινής γνώσης του Θεού και της ουσιαστικής ένωσης μαζί Του. «Μια τέτοια πίστη δεν είναι ιδεολόγημα που πρέπει να υποστηρίξουμε, ούτε σκέψη που πρέπει να κατανοήσουμε, ούτε άποψη που πρέπει να παραδεχθούμε. Δεν είναι συναίσθημα, ούτε ηθικός κανόνας με τον οποίο πρέπει να συμμορφωθούμε, ούτε βίωμα που ψυχολογικά επιβάλαμε στον εαυτό

¹ Ευχή Θείας Λειτουργίας

² Α΄ Πέτρου, 1,16. «*Να γίνεστε άγιοι γιατί κι εγώ είμαι άγιος*»

³ Ματθ. 10, 32. «*Όποιος ομολογήσει μπροστά στους ανθρώπους ότι ανήκει σε εμένα, θα τον αναγνωρίσω κι εγώ για δικόν μου μπροστά στον ουράνιο πατέρα μου*»

μας, ούτε, πάλι, στόχος που κατακτάται με ανθρώπινες προσπάθειες. Η πίστη είναι χάρις και ζωή και αλήθεια που προσφέρεται, αναδύεται και αποκαλύπτεται. Είναι κάτι που δίνει ο Θεός, κάτι που φανερώνει τον Θεό»⁴.

Η ομολογία μιας τέτοιας πίστης, φυσικά, σε μια εποχή σαν τη σημερινή, το πνεύμα της οποίας αντιμετωπίζει τον Χριστό ως μουσειακό έκθεμα ή ένα ρομαντικό απομεινάρι του παρελθόντος και την Εκκλησία ως χώρο οπισθοδρόμησης και αναχρονισμού, δεν είναι εύκολη υπόθεση. Χρειάζεται πνεύμα αντίστασης και εσωτερικής εγρήγορσης, το οποίο, με την χάρη και την δύναμη του Θεού, μπορεί να μετασχηματίσει τον κόσμο.

Ο δεύτερος δρόμος προς την αγιότητα, που αποκαλύπτει ο Ιησούς, είναι η απόλυτη αγάπη προς το πρόσωπό Του. *Ο φιλόν πατέρα ή μητέρα υπέρ εμέ ουκ έστι μου άξιος*⁵. Ο Κύριος είναι σαφής. Δε ζητεί την αποκλειστικότητα, αλλά την προτεραιότητα της αγάπης. Άλλωστε, δε μπορούμε να ισχυριστούμε ότι αγαπούμε τους ανθρώπους, που είναι εικόνες του Θεού, αν δεν αγαπούμε το πρωτότυπο, που είναι ο ίδιος ο Θεός. Ούτε μπορούμε ν' αγαπούμε τον Θεό, αν δεν αγαπούμε τους ανθρώπους, που είναι τα γήινα αποτυπώματά Του. Στην ίδια λογική ο Άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής συμπληρώνει: «Ο αγαπών τον Θεόν ου δύναται μη και πάντα άνθρωπον ως εαυτόν αγαπήσαι»⁶. Οφείλουμε να εκφράζουμε αυτή την αγάπη με έργα ουσιαστικής στήριξης των ανθρώπινων αναγκών υλικών και πνευματικών.

Αυτή, ακριβώς η αγάπη θα είναι το εισιτήριό μας για την αιωνιότητα της αγάπης του Θεού. Αδελφοί μου, στην έσχατη κρίση δεν θα ερωτηθούμε πόσες θρησκευτικές διαλέξεις παρακολουθήσαμε, πόσες μετάνοιες κάναμε, πόσο αυστηρά νηστέψαμε. Μα θα ερωτηθούμε: δώσατε τροφή στους πεινασμένους, ρούχα στους γυμνούς; Φροντίσατε τους αρρώστους, επισκεφθήκατε τους φυλακισμένους; Αυτά είναι που θα ερωτηθούμε. Ο δρόμος για τον Θεό και την αγιότητα περνά μέσα από την αγάπη για τους άλλους ανθρώπους και δεν υπάρχει άλλος δρόμος. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.

---

⁴ Νικόλαος, Μητροπολίτης Μεσογαίας & Λαυρεωτικής. «Άνθρωπος μεθόριος», σελ. 129

⁵ Ματθ. 10, 37. «Εκείνος που αγαπά τον πατέρα ή την μητέρα του περισσότερο από εμένα δεν είναι άξιος για μαθητής μου»

⁶ P.G. 96, 964 B. «Αυτός που αγαπά τον Θεό δε μπορεί παρά να αγαπήσει και κάθε άνθρωπο όπως τον εαυτό του»